

Gletsjer

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314425

NUR 332

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam
© 2022 Suzanne Vermeer

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Disclaimer

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn een product van de fantasie van de auteur of zijn gebruikt in een fictionele omgeving. Elke gelijkenis met bestaande personen of organisaties berust op toeval.

Proloog

'Kijk me aan!'

Ik krimp in elkaar als hij de woorden naar me schreeuwt. Zijn stem is rauw en de meedogenloosheid van zijn karakter klinkt erdoorheen. Hoewel zijn gebalde vuisten achter glas zitten en hij me niet kan slaan, raakt hij me toch. Elk woord voelt als een vuistslag, een stomp in mijn buik die mijn maag doet omdraaien.

'Kijk me aan, trut!' schreeuwt hij nogmaals en ik kan niet anders dan mijn blik verplaatsen van de verkrampte handen in mijn schoot naar zijn gezicht. Nou ja, gezicht, ik zie alleen maar helblauwe ogen. De rest zit verstopt achter een zwarte vliegeniersmuts. Ik heb geen idee wie hij is of hoe hij eruitziet. Dat maakt het alleen maar enger. Misschien ben ik hem vandaag wel tegengekomen bij de supermarkt of was hij de man die een tijdje stond te wachten tegenover mijn kapper. Niet weten welk gezicht van hem is, maakt dat ik me nergens meer veilig voel en continu achterom moet kijken. Ik weet niet hoe lang ik het nog volhoud. De macht die hij over me heeft, zelfs op afstand, is angstaanjagend. Ik ben de marionet en hij heeft de touwtjes strak in handen.

Het ergste is dat ik aan niemand kan vertellen wat

me dag en nacht bezighoudt. Dat ik niet naar de politie of wie dan ook kan stappen voor bescherming. Als ik dat doe, dan moet ik mijn geheim onthullen en dat zou een hele hoop andere ellende voor me veroorzaken. En niet alleen voor mij. Ik zou veel meer meenemen in mijn val dan verantwoord is. Als de gevolgen niet te overzien zijn, dan is het beter om je ogen te sluiten. Dat is iets wat ik inmiddels wel geleerd heb.

‘Is het gelukt?’ snauwt hij me toe. Ik begin te trillen en het koude zweet loopt in straaltjes langs mijn rug.

‘Ik heb alles gedaan wat ik kon,’ jammer ik.

‘En? Is het gelukt, vroeg ik?’

‘Ik denk het niet. Er zijn meer mensen die luisteren naar haar dan naar mij. Ze is te machtig.’

‘Heb je alle argumenten wel goed benadrukt?’

‘Ja, meerdere malen! Maar zolang zij er niet in meegaat, kunnen we het wel vergeten. Het gros loopt als een mak schaap achter haar aan. Ik heb echt alles geprobeerd, je moet me geloven.’

‘Als je alles had geprobeerd dan was je geslaagd. Ik denk dat het tijd wordt dat we het op mijn manier gaan oplossen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ Mijn mond wordt droog en ik kan bijna niet meer slikken.

‘Je komt er vanzelf wel achter wat ik daarmee bedoel.’

‘Alsjeblieft, geef me nog een kans. Er is misschien nog één ding dat ik kan proberen.’

‘Hoorde ik je net niet zeggen dat je álles al had geprobeerd? Zit je tegen me te liegen?’

‘Nee, nee, natuurlijk niet. Er schiet me nu ineens nog iets te binnen. Iets waar ik niet eerder aan heb gedacht.’

‘Dat had je eerder moeten bedenken. Je hebt genoeg kansen gehad. Als ik dingen op mijn manier regel, dan weet ik tenminste dat het voor elkaar komt.’

Van het ene op het andere moment gaat het scherm op zwart en is hij weg. ‘Het is haar schuld!’ krijs ik nog, maar ik weet bijna zeker dat hij het niet meer heeft gehoord. Mijn FaceTime-gesprek met de man die me al een tijd bedreigt is voorbij, maar op de een of andere manier heb ik het gevoel dat alles nu pas begint.

Breda
December 2022

Ik lig op mijn zij in bed. Mijn hand ondersteunt mijn hoofd. Ondanks het feit dat de kamer nog in duisternis is gehuld, ben ik al een tijdje wakker. Ik kijk naar de contouren naast me. Kleine Keesje met zijn wipneusje en blonde haren. Ook zonder licht weet ik dat zijn wangetjes rood zijn van de slaap en dat zijn fragiele oogleden zijn blauwe ogen afdekken als een dekentje. Ik ken elk detail van het mannetje. Elk sproetje, vlekje, pukkeltje. Zijn geur, zijn warme kronkelende lijfje, zijn lach, zijn zachte ademhaling die ruikt naar vredige slaap.

Kon ik hem maar voor altijd bij me houden en beschermen tegen alle gevaren en meedogenloosheid waar de wereld vol van is. Maar de tijd gaat zo snel en ik weet dat er een dag komt dat ik hem los moet laten. Dat hij zijn eigen weg moet zoeken om weerbaar en zelfstandig te worden. Gelukkig is het nog lang niet zover, maar ik weet dat de dag sneller komt dan ik zou willen. We kunnen als mens veel sturen en beheersen, maar de tijd hebben we nog steeds niet in de hand. We kunnen hem niet stopzetten, langzamer of sneller laten lopen omdat het ons beter uitkomt. De tijd laat zich niet beïnvloeden. Net zoals Sophia en ik ook onze eigen weg willen kie-

zen. Twee vrouwen met een kind, het duurde even voordat onze omgeving gewend was aan het idee. Het gefluister achter onze rug, de blikken die werden uitgewisseld, het ongemak. Vooral Sophia heeft het er in het begin moeilijk mee gehad. Zij had ook veel meer te verliezen. Ze was getrouwd en haar hele toekomst was al zo'n beetje uitgestippeld. En toen kwam ik en gooide ik haar hele wereld overhoop. De vonk tussen ons was zo groot dat hij niet meer viel te blussen. We hebben het zeker geprobeerd, maar er was geen beginnen aan. Wat wij voor elkaar voelden, dat hadden we nog nooit voor iemand gevoeld. Het overkwam ons en zorgde ervoor dat puzzelstukjes op hun plek vielen. De onrust die ik mijn hele leven al had, het gevoel nooit ergens echt bij te horen of mijn ei kwijt te kunnen, dat was allemaal weg toen ik Sophia voor het eerst zag. Bij haar kwam ik eindelijk thuis.

Toen ik mijn zus Judith zes jaar geleden vertelde dat ik verliefd was geworden op een vrouw, zei ze dat ze het altijd wel geweten had. Maar hoe kan zij het geweten hebben als ik het zelf nog niet doorhad? Het maakt ook niet uit. Judith heeft me altijd gesteund, nooit veroordeeld en Sophia vanaf het begin omarmd. Judith is altijd progressief geweest, een idealist. Ze gelooft in een blije, vrije en eerlijke wereld waarin iedereen zijn hart mag volgen, zijn eigen

God mag kiezen en welvaart gelijk wordt verdeeld. De zorg voor medemens en natuur is een van haar speerpunten. Ze is lief, vasthoudend en soms een beetje drammerig. Principieel ook wel. Het was voor mij dan ook niet meer dan logisch dat ze uiteindelijk in de politiek zou belanden. Judith las in haar studententijd uit principe *NRC* en *de Volkskrant* omdat die kranten tenminste 'niveau' hadden, terwijl ik met een *De Telegraaf* onder mijn arm naar het eerste het beste koffietentje liep en genoot van de luchtigheid en de showbizrubriek. Na een week hard studeren waren mijn hersenen wel toe aan een beetje rust en onbekommerd ontspannen terwijl Judith altijd op zoek was naar achtergronden, opinies en politieke overtuigingen die haar eigen opvattingen bevestigden en haar tot nadenken prikkelden. Ze is inmiddels een belangrijk kopstuk van LINN (Later Is Now or Never), een politieke beweging van voornamelijk jonge mensen die de wereld en de mensheid willen redden door op te komen voor het milieu en voor mensenrechten in de breedste zin van het woord: alles voor een betere wereld. Ze presenteren zich niet als een groene partij, maar werken op Europees niveau wel veel samen met partijen als Die Grünen. Nu ik aan mijn zus denk mis ik haar ineens heel erg. Sinds ze voor LINN de portefeuille Milieuzaken in het Europees Parlement bekleedt en naar Brussel is

verhuisd, zien we elkaar nog amper. Hoe anders was dat vroeger toen we ondanks het leeftijdsverschil van drie jaar elkaars beste vriendinnen waren. De onverwachte dood van papa bracht ons vijftien jaar geleden alleen maar nader tot elkaar. Judith was net achttien en ik eenentwintig. We zorgden voor elkaar en voor onze moeder die verzoop in haar verdriet. Door de week waren we allebei te vinden op de UvA (Judith Politicologie en ik de lerarenopleiding Kunstgeschiedenis en Culturele en Kunstzinnige Vorming), in ons knusse gezamenlijke appartementje vlak bij de uni of in het uitgaansleven van Amsterdam. De weekenden brachten we thuis door bij mama in Brabant.

Het samen studeren versterkte onze band, maar bracht de grote verschillen tussen ons ook steeds meer aan het licht. Voor Judith kwamen ambitie en carrière steeds meer voorop te staan terwijl ik juist veel meer hechtte aan de andere dingen die het leven me te bieden had. Vriendschappen en sociale contacten kwamen bij mij op de eerste plaats en van gewoon ongedwongen lol maken en dingen doen zonder dat er een hoger doel achter zat, was ik ook niet vies. Natuurlijk zorgde ik er wel voor dat mijn studieresultaten keurig op peil bleven. Ik was geen losbol, maar een levensgenieter en dat ben ik nog steeds. Judith werd onder invloed van haar studie-